

א) ויצא... ב) סוכה... ג) סוכה... ד) ויצא... ה) ויצא... ו) ויצא... ז) ויצא... ח) ויצא... ט) ויצא... י) ויצא...

תורה אור השלם

1. והיה שבת הארץ לכם לאכלה... 2. וזאת שבת הארץ... 3. והוא שמעתי את ה' וישמעתי את המצות...

גליון הש"ס

נב' יצאו משרה ובכוסה. עין נכרות ד' יב' ע"ב מס' ד"ה ודל' :

לעני רש"י

אלכפשו"ר [אנפלושטר] רט"ה. ורש"י [ומר"ט] ס' הקא.

הגוזל עצים פרק תשיעי בבא קמא

קב.

עין משפט
נר מצוה

צד א ב ג מ' פ"ה מהל' שטימין הלכה... צד ד מ"י פ"ט מהלכות ע"ו הלכה א סגם לאון מה עושע י"ד ס' קמח ספ"ק א:

ה"ג בקונטרס במ"ס סוכה (דף מ. ושס"ג) אמר רב בהנא ועצים דהסקה תנאי היא כו'. וכן עיקר פ"י כל עצים נשבעים הוא פלוגתא דתנאי י"י אית זכו קדושה שבעית דכיון דטעמא דרשינא לכו היינו משום דהנחמן אחר זיעורו אס כן לרבי יוסי

העצים להסקה הן עומדין אמר רב כהנא

ועצים להסקה תנאי היא דתנאי... פירות שבעית לא למשרה ולא לכבוסה ור' יוסי אומר נותנין פירות שבעית לתוך המשרה ולתוך הכבוסה מאי טעמא דרבנן אמר קרא ילאכלה ולא למשרה לאכלה ולא לכבוסה ורבי יוסי אומר אמר קרא לכב' יכלל צרכיכם ורבנן נמי שהכתוב לכב' לכו דומיא דלאכלה בני שהנאתו וביעורו שוין * יצאו משרה וכבוסה שהנאתן אחר ביעורו ור' יוסי נמי הכתיב לאכלה אמר לך הווא מביעי ליה לכתנאי דתנאי לאכלה ולא למלוגמא אתה אומר לאכלה ולא למלוגמא או אינו אלא לאכלה ולא לכבוסה כשהוא אומר לכב' הר' כבוסה אמור הא מה אני מקיים לאכלה לאכלה ולא למלוגמא ומה ראת לרבית הכבוסה ולהוציא את המלוגמא מרבא אני את המלוגמא שאינו שוה בכל אדם כמאן אולא הא דתנאי ילאכלה ולא למלוגמא לאכלה ולא ליוסף לאכלה ולא לעשות ממנה אפיקטיון כמאן כו' יוסי דאי כרבנן יאיכא נמי משרה וכבוסה: רבי יהודה אומר אם השבת כו': (סימן סבן) * יתיב רב יוסף אחורי דרבי אבא קמיה דרב הונא ויתיב רב הונא וקאמר הלכה כרבי יהושע בן קרחה והלכה כרבי יהודה * אהדרניהו רב יוסף לאפיה אמר בשלמא רבי יהושע בן קרחה אצטרך סלקא דעתך אמינא * חייד ורבים הלכה כרבים קמ"ל הלכה כחייד ר' יהושע בן קרחה מאי היא דתנאי רבי יהושע בן קרחה אומר ימולה בשטר אין גפרעין מהן מלוה על פה גפרעין מהן מפני שהוא כמצייל מידם אלא הלכה כר' יהודה למה לי מחלוקת ואחר כך סתם היא * ומחלוקת ואח"כ סתם הלכה כסתם מחלוקת בבבא קמא * לצבוע לו אדום וצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר אומר נותן לו דמי צמרו רבי יהודה אומר אם השבת יתר על היצאה נותן לו את השבת ואם היצאה יתירה על השבת נותן לו את השבת וסתם בבבא מציעא דתנן * כל המשנה ידו על התחתונה * וכל החוזר בו ידו על התחתונה ורב הונא אצטרך סלקא דעתך אמינא אין סדר למשנה וסתם ואחר כך מחלוקת היא ורב יוסף אי הכי כל מחלוקת ואח"כ סתמא נימא אין סדר למשנה וסתם

מוסף רש"י

סחם עצים להסקה הן עומדין. סחם עצים של היסק להסקה ניתן לכתות ותמנן לכו להאי קיימו. הלך לא נתחא זכו קדושה שבעית מעיקרא ואפילו לקטן להאי (סוכה). ועצים להסקה תנאי היא. ועצים להסקה נגיפיהו שהנאתן אחר ביעורו. תנאי היא אי נגזו זכו שבעית או לא, דלמשנה מה דרש ג' לכו דמיא דלאכילה, למעתי כדדרשינן ליעיל, ומיהא כל שהנאתו אחר ביעורו דרשה אדמעט עצים, ואיכא דלא ממשע מניה אלא דבר שזין הנחמתו שוה בכל אדם, כגון מלוגמא ויוסף ואפיקטיון, ואי שמעתי מרבית שיהו גורמים וסחם עצים להסקה ניתו תנאי היא, וכן חמיו בכל הספרים, וערתמי מנעורו בכל ידיו שיטת הש"ס לשינה כפי דבריהם ואילו יו"ט, ומלגמא גירסא זו נפטר כמד ידו של רבינו גרסו כן יהיה מתנתו כבוד ובעל דאישותי על רבינו יתקן כן מנכס כבוד וזינו מנה וכן נראה בעיני (שם). לא למשרה. לשדות פשתן כיון של שבעית (שם). ולא לכבוסה. לכות גנדים כיון של שבעית (שם). יצאו משרה וכבוסה שהנאתן אחוה ביעורו. שמעיה שויה הנגידים או הפשתן כיון שזה אחת מתבער ואחד לו והנחמתו אינה עד שיגד הנגידים (שם). למלוגמא. לריפוא (שם). ששורה בכל אדם. שכל זריקין לה, כמו איכיל שווה בכל אדם (שם). ומרצאי אני את המלוגמא שאינה שוה בכל אדם. שאין הכל חולין (שם). ולא ליוסף. יין שמתנן צבית לריח טוב (שם). אפיקטיון. להקיא, יהוא שגפתיקן אפיקטיון טפי זין, מון האוכל יתר מני מוציא ממקרא (שם). כמאן רבי יוסי, דלא ממשע אלא הנאה שאינה שוה בכל, והן נמי אינם אלא לזריך מולי ואפיקטיון, היינו תנאי ליעיל, לרובן לא הנאה שבעית אלא דבני שהנאתו וביעורו שוה, דרשנין ליה נמי הכי וסימא שנת הארץ ניהגת דבני שהוא לכו דמיא דלאכלה, שהנאתו וביעורו שוה ולא נעלים, ור' יוסי דרש הכי וסימא שנת הארץ ניהגת כולו כל שנתה מתכפף מניה

והוא כר' יהודה דהוא כר' יהודה... וסוכה... ויצא... ויצא... ויצא... ויצא... ויצא...

שהנאתו שוה בכל אדם ואפילו עצים להסקה (שם). מלוה בשטר אין גפרעין מהן. לפני אדניהו, מפני ששמה הוא לאחר זמן כיום אדיו, דכיון דנקט יצאל שערר עלייה, כל שנתה מתכפף מניה (ע"ז). אהדרניהו רב יוסף לאפיה. כנכע (סוכה). ומחלוקת ואח"כ סתם הלכה כסתם. כל מחלוקת שנתלוק מנאש ואח"כ סתם לן נשמתו כמות מן, הלכה כמותו, דכיון דסתמי אחר המחלוקת ש"מ דקמו רבנן נשמתיה ומסתברא טעמיה דהאין (ע"ז). כיון שסתם אחריה מיד דמותה מסתת, כין שסתם אחריה נכתבת אחריה דמיון הסדר, כיון נון מדר לצע דמחלוקת דכ"ק וסתם נכ"מ כל המשנה ידו על התחתונה, וסתם לן כר' יהודה דלמר אס השנא יתר על היצאה כו', הלכה כסתם (בבבא קמא). כל המשנה ידו על התחתונה, כיון נון מדר לצע דמחלוקת דכ"ק וסתם, אס השנא יתר על היצאה חן עתו לו עבר משלם אלא דמי יצאה עתו וממני, ואס יצאה יתירה על השנא עתו לו אס השנא (ב"ב). א"כ סתם (ב"ב). א"כ סתם (ב"ב). א"כ סתם (ב"ב). א"כ סתם (ב"ב). א"כ סתם (ב"ב).

צו א מ"י פ"ח מהלכות
שלושן הלכה ה ופ"ח
הלכה ב סמג עשין קע
טושי"ע ח"מ ס"י קמ
סעף ה וס"י קעו סעף יא
וע"ש:
צב ב מ"י פ"ג מהל'
ערכין הלכה יד סמג
עשין קלא:
צג ג מ"י פ"ו הלכה
ג סמג עשין קג:
ק ד מ"י פ"ג הלכה
ד:
קא ה מ"י פ"ב מהלכות
שלושן הלכה ה סמג
עשין פב טושי"ע ח"מ ס"י
קפד פט"ו ב:

הא רבי יהודה דאמר שינוי אין קונה. הלך אס הומירו לאמנע שקן נותן לו למחלית שכן ואס פחתו פחתו לו דמני אמר ליה לא היה לך לשנות מדעתי זאת הוא דפשתת: ב"י הודיעו אבע"ז חטין שיקנה חטין אבע"ז מעות. אס נפרש דמהאי טעמא אין קונה אותו המשלח אצל לוקח דהיינו שליח קנה להו איכא למפרך נמי ל"י אלעזר אמאי לא אוקי נמי הא והא כרבי יהודה כאן לאכילה כאן לסחורה היא דקמי אס פחתו פחתו לו ואס הומירו הומירו לו היינו לאכילה דקפיד ולא שליחותיה קעביד הלכך לא קני להו לבעל המעות כלל משום טעמא דמי הודיעו לבעל חטין והיה דקמי אס הומירו הומירו לאמנע לסחורה דלא קפיד ושליחותיה קעביד הלכך קני להו בעל המעות ואס הומירו הומירו לאמנע ומיהו אס פחתו פחתו לו דאמר ליה לתקוני שדרתיך ולא לעומתי ומיהו אין קושיא כ"כ ל"י"א כמו ל"י יוחנן הלך לא פריך אלא ל"י יוחנן ואס נפרש מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל מעות הרי בעל מעות לא קנה ושליח נמי לא קנה שלא נתכוון לקנות לעצמו וחסר המקח כמו מקח טעות או ליכא למפרך ל"י אלעזר דלא מני לאוקמי תרתייהו כרבי יהודה דכיון דשינוי לא קני לרבי יהודה אס כן אמאי אס פחתו פחתו לו אפילו לאכילה הא כיון דקמקפיד ולא שליחותיה קעביד ואיכא למימר מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל מעות אס כן חסר המקח ואס כן אמאי אס פחתו פחתו לו ואס הומירו הומירו לו דמשמע שקונה אותו השליח:

שאני חטין וחטין דשליחותיה קעביד תדע דתנן ב"י. מימיה אמאי אינטרין לאחוי מהא דתנן והלא מנופס דברייתא משמע הכי דדוקא נקט ליקח בהן חטין ולקח בהן שעורים הא חטין וחטין משמע דפשיטא דאס הומירו הומירו לאמנע וה"י משמע דמירוצא דרבי אלעזר דמתרין כאן לסחורה משמע משום דלסחורה לא קפיד והוה כחטין וחטין והומירו הומירו לאמנע ו"ל דברייתא מליין לאוקמי כגון שהודיעו שהוא קונה לבעל המעות והא דפריך מי הודיעו בעי למימר דמסתמא מיירי הברייתא בכל ענין אפילו לא הודיעו והא פריך רב שמואל אי הכי אפילו חטין וחטין נמי אי מיירי שלא הודיעו אלא ע"כ מיירי כשהודיעו ומשני שאני חטין וחטין דשליחותיה קעביד דתנן כ"י והשתא דהאי ל"י להביא

ליקח כסן חטין. למחלית שכן: [הא ר"מ]. קמייתא ר"מ [דלמחר] שינוי קונה דברייתא ר' יהודה [דלמחר] שינוי אינו קונה ומיהו אס פחתו פחתו לו דלאו לעומתיה שדריה: לגופיה. אמר לנבזס וספסל להשתמש: אצל לסחורה. בכל מידי דליכא רווחא יוחא ליה וכי הומירו לאו שינוי הוא: מי הודיעו. למוכר החטין שלוקח בעל המעות הן שיקנה לו דקמי חטין הומירו לאמנע נשלמא ל"י אלעזר אליכא דר"מ דלמחר בכל דהו יוחא ליה לאו משנה הוא ושליחותיה דבעל היות קעביד וקני בעל מעות מחלית להשכר אלא ל"י יוחנן דלמחר משנה הוא ולא הו שליחות ומיהו שינוי לא קני קשיא דממאן קעביד למקני הא לא קנהו בעל מעות מעולם: אין לו. לגזבר לא בכסות אשתו למשכנו כשזיל הערך וכן לגבי מקדיש לא הו כלל נכסים להקדיש: לשמן. דאשתו וזניו: חדשים. רבותא נקט: מעלין לו מפילין. ולוה המעות ויתן כשזילם להקדש: מעלין. שמין: אמר ליה אביי אין. והאי דעתו של אדם על תפילין להקדיש דקבר האי נמי מלוה קעבידנא דיהיבנא להקדש: והלא חייבי ערכין שנו כאן. דקמי המעריך את עצמו: משכנין. בעל כרחו אלמא לאו משום דעתו הוא: הלוקח שדה מחזירו כשם ריש גלותא. שאמר לו למוכר ללוך ריש גלותא אני לוקחה ונתכוון להטיל אימה שלא יאפו עליה עסיקין וכתב המוכר שטר המכירה כשם ריש גלותא: אין כופין ריש גלותא. לחזור ולכסוב שטר מכירה שהוא מכרה ללוקח. ואס אומר לו לוקח למוכר על מנת שיכתוב לי ריש גלותא כשמו למכור: לא יקרייכו. שעשייתא אותי ראש להטיל אימה: ולא זילוייכו. שאתם נחלים לעשות אותי למוכר שדות: הכי קאמר הלוקח שדה חזירו כשם ריש גלותא: אין

אבא כל המקדיש נכסיו נעשה כמי שהקנה תנו רבנן הלוקח שדה בשם חבירו אין כופין אותו למכור ואם אמר לו על מנת כופין אותו למכור כשם ריש גלותא למכור ואם אמר על מנת כופין את ריש גלותא למכור אמר מר הלוקח שדה בשם ריש גלותא אין כופין אותו ריש גלותא למכור מכלל דמקנא קניא ליה לימא פליגא דבני מערבא דאמרי וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל הבית אי משום הא לא קשיא כגון דאודעיה לבעל שדה ואודעיהו לכהדי אלא אימא סיפא על מנת כופין אותו ריש גלותא למכור אמאי ולימא ריש גלותא לא יקרייכו בעינא ולא זילותיכו בעינא אלא אמר אביי ה"ק הלוקח שדה בשם חבירו (ריש גלותא) אין

ליקח לו חטין ולקח מהם שעורין שעורין ולקח מהם חטין תניא חדא אם פחתו פחתו לו ואם הותירו הותירו לו ותני חדא אם פחתו פחתו לו ואם הותירו הותירו לאמנע אמר רבי יוחנן לא קשיא הא ר"מ והא רבי יהודה הא ר"מ דאמר שינוי קונה והא רבי יהודה דאמר שינוי אינו קונה מתקיף לה ר' אלעזר ממאי דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ אלא במידי דחוי ליה לגופיה אבל לסחורה לא אמר אלא א"ר אלעזר הא והא ר' מאיר ולא קשיא כאן לאכילה כאן לסחורה (6) מחבו עליה במערבא ל"י יוחנן אליכא דר' יהודה וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל מעות מתקיף לה רב שמואל בר סורטי אי הכי אפילו חטין וחטין נמי לא אמר רבי אבהו שאני חטין וחטין דשליחותיה קא עביד וכי בעל הבית דמי תדע דתנן ב"י אחר המקדיש נכסיו ואחר המעריך את עצמו אין לו בכסות אשתו ולא בכסות בניו ולא בצבע שצבע לשמן ולא בסנדלים חדשים שלקחן לצבע שיקנה צבעו לאשה אלא לאו משום דאמרינן [דשליחותיה קא עביד וכי בעל הבית דמי הכא אבא (7) לא כל המקדיש נכסיו אין דעתו על כסות אשתו ובניו מתקיף לה רבי זירא וכי דעתו של אדם על תפילין (8) ותנן המקדיש נכסיו מעלין לו תפילין (9) אביי אין דעתו של אדם על תפילין המקדיש נכסיו סבר (10) מצוה קא עבידנא ואין דעתו של אדם על כסות אשתו ובניו משום איבה מתקיף לה רב אושעיא והלא חייבי ערכין שנו כאן (11) ותנן חייבי ערכין ממשכנין אותן וכי דעתו של אדם על עצמו למשכנו אלא אמר רבי

אבא כל המקדיש נכסיו נעשה כמי שהקנה תנו רבנן הלוקח שדה בשם חבירו אין כופין אותו למכור ואם אמר לו על מנת כופין אותו למכור כשם ריש גלותא למכור ואם אמר על מנת כופין את ריש גלותא למכור אמר מר הלוקח שדה בשם ריש גלותא אין כופין אותו ריש גלותא למכור מכלל דמקנא קניא ליה לימא פליגא דבני מערבא דאמרי וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל הבית אי משום הא לא קשיא כגון דאודעיה לבעל שדה ואודעיהו לכהדי אלא אימא סיפא על מנת כופין אותו ריש גלותא למכור אמאי ולימא ריש גלותא לא יקרייכו בעינא ולא זילותיכו בעינא אלא אמר אביי ה"ק הלוקח שדה בשם חבירו (ריש גלותא) אין

מהא דתנן דמנופס דברייתא ליכא למשמע מידי דליכא לאוקמי כשהודיעו וא"ת מאי מוכח טפי מהא דתנן הא איכא לאוקמה נמי כשהודיעו לבעל דהאי אמר דאשתו היא ונראה דלא דמי דלעיל דהאי איכא למימר הוא מודיע כדי שיקנה לבעל המעות אצל הכה למה י' להודיעו הלא דעתו ליתן לאחר כך ומן ההקדש לא מסיק אדעתיה: ב"י הודיעו אבע"ז שיקנה צבע אשה. מימיה מאי פריך מינה אס י' שכן סממנין על גבי אמר אס אין שכן סממנין על גבי האמר מה לנו לחוש אס אין הנבע מקנה נבעו לאשה ו"ל דהי פריך כיון דאין הנבע מקנה נבעו לאשה ויכול הנבע לתבוע שבה מן האשה דאע"ג דאין שכן סממנין ע"ג האמר מ"מ היא נהנית ממעשה ידי וזריכה ליתן לו שכן וכיון דיכול ליקח שכן מאשה א"כ מעות שקיבל מבעל האשה הן הקדש דאינן שכירות כיון שהאשה חייבת שכירות ולפי מה שפירשתי לעיל דכיון דלא הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל המעות חסר המקח ע"כ לא פריך הכא אלא ממעות שקיבל הנבע שיהיו הקדש אפילו אס י' שכן סממנין על גבי האמר לא קנתה האשה והבעל נמי לא קנה וחזור הנבע לבעל בע"מ שהוא ואין לו להקדש נבעו כלום אלא המעות שקיבל הנבע כיון שחוזרין לבעל יהו הקדש והנבע יחזור וינבע השכירות מן האשה ואמאי קמי אין לו לבעל בכסות אשתו משמע שכתום נא לה: א"י דעתו של אדם על כסות אשתו. הלכך אין דעתו להקדיש אותן מעות שנתן לבעל שלא יחזור וינבע מן האשה ולפי הא טעמא הוה ליה למפרך מינה הקדש דתלי בדעתו וכיון שאין רוצה להקדיש לא הוה הקדש אלא ערכין כיון שהעריך עצמו מה מועיל שאין דעתו עליהם מ"מ בע"כ נערך מכל מה שיש לו אלא משום דאית ליה פירכא אחרייתא לא חש למפרך:

מסורת הש"ס
[פנהדרין י: ט"ז].
(9) חטיות די. ערכין כ"ד.
(8) ב"י קלא. ערכין כ"ג.
(7) [ערכין כ"ד]. (6) שם לא כל לעיל (4) ח"י ב"י א"ט.

גליון הש"ס

גם' פהבו עלה במערבא.
בינה דף לח ע"ב שנושט
דף כו ע"א: שם לא כל
המקריש. ע"י מרס דף
מג ע"ב:

מוסף רש"י

אחד המקדיש נכסיו
כ"י. והגזבר נא למשכנו
על ערס הקיבו כפרסה,
אין לו. לגזבר לא
בכסות אשתו כ"י (בחוברת
(7). אטי שנו (ערכין
כ"ד). ולא בצבע שצבע
לשמן. נגדים שלבע לנס
אשתו ולנס בניו. ואע"פ
שלא לנשום ערין (בחוברת
(7). ולא בסנדלים
חדשים. רבותא קמ"ל
דאע"ג דערין לא נעלוס,
הרי הן בחוקתן משעת
לקיחה (ערכין כ"ד).
המקדיש נכסיו מעלין
לו תפילין. תפילין כולל
נכסיו ופניה אותן (ערכין
כ"ג). ולומר אף תפילין
הקדש ומעלין לו נכסיו
ופורן כשזיין (רשב"ט
ב"ב ע"א). מצוה קא
עבידנא. דיהיבנא לנדק
הבית. הלך אצל נכסיה
הוא דעמי (ערכין כ"ד).

חייבי ערכין ממשכנין
אותן. גזבר נכנס לנחיתן
וטפל בעל כרחן (שם כ"ג)
דכיון דלאו לכפרה אחי
משיא ליה (לעיל ח. א.)

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קג.

עין משפטי
גד מצוה

6) ולפי דף 35: טו: כ"מ
מג. פסחים 133. 8) כ"מ
ג. 9) שם טו. 7) ולקמן
8) ופי' חז"ל לקמן
קד: ד"ה חוק. 1) כ"מ טו:
וע"ז לקמן קד: טו: ד"ה
נתן. 2) ופי' לעמוד
הקדו. 3) ד"ה דלמח.
4) ופי' כשנעט עמלו.
5) ושנעט על השמי כסף
ואח"כ הודה על פירוט
והיה על הפירוט שהודה
כבר א"ר איירי טעמו ב'
כסף והודה הכל ופיר
פירוט אחת ושנעט אח"כ
על הפירוט שפיר. העתק
מהלופי גרסאות.

הגרות הב"ח

6) בפשטה אחרי אפילו
למי:

מובן רש"י

ופנהא בעלמא. לטון
שימור. כלום שחלה
ממוט כלום חובו מי
שלא גולתו היינו (ביחוח
מסו). עושין אמנה
בפירות. ונתן מעות
באמנה כשער של עבשין
שיזיל בשוק על מנת
לקבל פירות אפילו יוקרו
מטין. ואין עושין אמנה
בדמים. לפסוק על
הפירות כדי לקבל דמים
לכשיקרו. ודון דחיי ייב
חיי שקל ממי כריתת
ב"ח טו. יוליכו אחריו
אפילו למדי. אם הודה
שנשבע לשקר. דלא היא
ליה כפיה עד שחזרה
לדון משא ולא לשחוח.
דכמינ (בבבב טו) ונתן
לאשר חסו לו (ב"ח טו).
נתן לו את הקרן. לאחר
שנשבע והיה נתמנין קרן
חומש. ושבע לו על
החומש. שחזר וכפר את
החומש ואמר נתמנין לך
ושנעט והיה (טו טו).

אין כופין אם המוכר. לחזור ולכתוב שטר מכירה אחר ללוקח שהיה
לו להמנות ולהודיעו כתוב שטרי כשם ריש גלותא שאם יאלו עסקין
אראה להם שהוא של ריש גלותא וכתוב לי שטר אחר בשמי שלא
יבאו היום או למחר יורשי ראש גולה למזבעה ממני: ופנהא
בעלמא הוא דבעינא. כלומר להלכה
נמכונמי. פנהא לטון חוזק וחזירו
בהאשה [שלוס] בינמות (דף קטו):
לפניהם שזכיה גבי מלא כלי וכמו
עליו קר"ף קרנ מ"ס מעשר מ"ו
תרומה: **ענינא.** מנאי: **דאמר לכו**
לוקח לפסדי קמי מוכר חוו כו. וזהו
מוכר גופיה לא אחי: **אמינא שטרא**
אחרינא מסיקו כו. אני הייתי סוכר
שאמה אומר לעדים ריש גלותא
לי שטרא אחרינא ריש גלותא:
זכניה מרוסא דכיסנא. על מנת
לימן דמיין שהן לוקמין לרב כהנא:
לא חשקול. משום רבית: **כמאן**
כבני מערבא. בחמיה. כלומר
לדאמינן מי הודיען ללוקמין שיקנו
מעומיהן לרב כהנא לפיכך לא זכה
בהן: **אעו.** מאי איכפת לן בהקנאתן
וכי רב כהנא עמיד לטול מעות
היה ויטול רבית שנתן לו ד' ויטול
ח' והלא פשתנו היה נוטל וכל מקום
שהיה שם שלו היה ואלו שמכרוהו
גולתו מיניה ומשלמים כל דמיו
ציוקר כשעת הגזילה וכשעת הגזילה
כבר הוקר: **אמנה הוא.** שנתן להם
מעות באמנה ולא היה להם פשתן
כשקבלו דמים והמתו עמו כשער
הזול לימן לו כל השנה בשער זה
לתן (ב"מ דף עב): יאלו השער
פוסקין אע"פ שאין לזה יש לזה:
ורב. דאשר ליה למשקל וזו:
לעמיה דאר. באלוהו נשך (ב"מ טו).
עושין אמנה לימן מעות על השער
של זול של עכשיו: **כפירות.** לקבל
פירות בשער היוקר: **ואין עושין**
אמנה בדמים. כשכא לשער היוקר
לקבל פירותיו אסור לימן לו מוכר
דמים של עכשיו דמיחוי כרביית דיהיב
ליה תרתי סלעים ושקיל ארבע:
מתני' ושנעט לו. על שקר והודה:
יוליכו אחריו אפילו למדי. דאין לו
כפיה עד שיחזיר לנגזל עצמו דכמינ
לאשר הוא לו וגו' (ויקרא טו) וגבי
שנעט לשקר כמינ: **לא יסן לא לבנו.**
של נגזל להוליכו לנגזל שאם יאנסוהו
מייד להחזיר ללא היו השנה עד
דמתי לדיה כדאמרן: **לשליח ב"ד.**
תקנתא הוא דעבוד רבנן מפני
תקנת השבים שלא נחייב לזה להוליא

בגון דאודעינהו דיריה ואודעינהו נמי פסחרי. תימה אם כן
אמאי נריך לרמוק את ריש גלותא שיכתוב לו שטר יכתבו
לו עדים כיון שידועין שהוא קונה לעצמו ו"ל כגון דלאו בעו עדים
למיכתב ליה שטרא אחרינא: **יהב וזו אכיתנא.** השתא ק"ד
דאיירי דמשך נמי ופקדון בעלמא הוא
דהוי גביה: **כמאן כבני מערבא**
דאמרי מי הודיעו לבע"ה חשין בו.
כלומר ומשום הכי אי לאו לדודעיה
ללוקח כי קמזנין דהאי ביתנא
דכהנא הוא נמלא דכהנא לא קני
להנהו מעות דלינהו לאו אדעתא
דהכי יבזו ליה מעותיו ואי שקיל
כהנא מידי דמרוומיהו ה"ל כאליו
מדידהו יבזו ליה ומזוי כרביית:
התם אמנה הוא. פי' בקונטרס
שנתן להם המעות באמנה
ולא היה להם פשתן כשקבלו המעות
וקשה דלם כן היכי מסיק רב
לעמיה והא כהנ"ג אפילו רבי ינאי
מודה דאסור לקבל המעות כיון שלא
היה לו פירות בזהוה שעה שהוא
פוסק עמו דהא דאמר ר' ינאי מה לי
הן מה לי דמיין היינו דוקא כשיש
לו פירות בזהוה שעה שהוא פוסק
עמו ורב אפילו כהנ"ג אסור לקבל
מעות אלא פירות דוקא דהא בפרק
אזהו נשך (ב"מ דף טו) ופי' מייתי
דריני ינאי אכריתתא דמני אושעיא
דהיה נושא בחזירו זכיה והלך על
גורנו ואמר לו מן לי מעות שאני
רוצה ליקח בהן חטין אמר ליה חטין
יש לי כו' עד וכו' ש' לו מותר אין
לו אסור וקאמר התם ש"מ אימא לר'
ינאי דאמר מה לי הן מה לי דמיין
ישמע דר' ינאי דוקא כי יש לו מותר
ובכהנ"ג פליג רב ומיהו יש לישב פי'
הקונטרס דהתם דוקא דאיירי
בהלואה לא שרי רבי ינאי אלא כשיש
לו פירות דוקא אבל זכיה אמר התם
דפוסקין על שער שנשקו אפילו אין
לו והיינו אמנה בפירות ומה שפירש
בקונטרס [התם] דריני ינאי ממיר
דמיין שאין מעות ממש אלא דוקא
פירות דומיא דההיא דכריתתא יין
דמי חמייס וכן יין דמי שמן שמן דמי
יין דלא ממחי כרביית אבל מעות
אסור אין נראה דהכא בשמעתי
מוכחא דאפילו זחי מותר לקבל והלכה
כרבי ינאי כדמוכח התם:
הגזול מחבירו שוה פרוטה ונשבע
כו. כגון שנשבע מעצמו
דאין ב"ד משניעין אלא בטענת שמי
כסף והודאה שוה פרוטה ואפילו

קב א מ"י פ"ב מהלכות
שלוחין ושלוחין הלכה
ה' סמך עשין פ"ב טו"ע
ח"מ ס"י קפ"ד טע"ב
קב ב טו"ע י"ד ס"י
קשה טע"ב ו'
קב ג מ"י פ"ו מהלכות
גדולה הלכה ט' סמך
עשין ע"ב טו"ע ח"מ ס"י
שמו טע"ב א'
קב ד ה מ"י שם הלכה י'
טו"ע שם טע"ב ב'
קב ו מ"י שם פ"ח הל"א
טו"ע שם טע"ב ד'
קב ז ה מ"י שם פ"ו הל'
יא סמך שם טו"ע
קב ח מ"י שם טו"ע
שם טע"ב ז':

יחזיר גזול ליורשו דנגזל:
נגזל על הקרן לאחר
או שמחל לו על זה ועל
לחזר ונתמנין קרן
על החומש שנתנו לו והודה:
הרי
יחזיר גזול ליורשו דנגזל:
נגזל על הקרן לאחר
או שמחל לו על זה ועל
לחזר ונתמנין קרן
על החומש שנתנו לו והודה:
הרי

שנשבעה עצמו מיחייב חומש כדמוכח בשליח פירקין וזמס' שבעות
(דף לו): מן נמי שבעת הפקדון נוהגת בלנשים וזנשים בפני ב"ד
ושלא בפני ב"ד [מפי' עלמין] א"ר מירי בטענו שמי כסף והודה לו
שוה פרוטה: **אבל** נותן אש"יח ב"ד. פי' הקונטרס מפני תקנת
השבים שלא נחייבו להוליא מנה בהולאת הדרך משמע מתוך
פירושו דנותנו לשליח ב"ד והוא שומרו בידי עד שיבא הנגזל ואין
ב"ד שם נותן לב"ד ועוד דאמר בגמ' (דף קד) שליח ב"ד פסיקא ליה
מילתא ל"ש עשאו נגזל ל"ש עשאו גזול להוליך לנגזל ועוד אמאי קאמר בגמ' דלא
מיתוקמא מתני' כו' טרפון והא בפרק המפקד (ב"מ דף לו):
וע"ז פיר' אמילתא דר' טרפון ושקלי ליה כולהו ואלו ומשני תני ויית וע"כ ביד בית דין קאמר כי הא דר'
אלעזר בר זבון דמסיק אליבא דר' טרפון ועוד בגמ' אמאי אינטריך לאתויי דרבי אלעזר ממתינתין ה"מ לאתויי ע"כ נראה דמתינ' איירי לענין אחריות הדרך דמיפטר כשיתן
לשליח ב"ד ויש לו כפרה מיד ואין נריך לו להמתין עד שיגיע ליד הנגזל כיון שקבלו שליח ב"ד אבל בתקנתא זו לא איירי מתנימין כלל:
ואם מת יחזיר בבניו. נראה דלחא לאשמועינן דאפילו לירשים יוליך למדי א"ר אחא למימר דאין מילוק בין שהנגזל קיים בין שהוא מת לענין
קרן חומש ואשם כי היכי דיש מילוק בגזול בין הוא לבניו דבניו אין משלמין חומש על גזל אציהם קמ"ל דלענין נגזל אין מילוק:
מניח